

Kulturministeriet

Att.: Specialkonsulent Julie Broholm

Sendt pr. email til kum@kum.dk med kopi til jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

27. februar 2026

Høringssvar vedr. udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Danske Medier takker Kulturministeriet for at have modtaget høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden. Lovforslaget har til formål at udmønte den politiske aftale om opdatering af medieansvarssystemet i en digital medievirkelighed, som blev indgået af regeringen, SF og Enhedslisten 9. december 2025.

Danske Medier konstaterede i december 2025 med stor tilfredshed, at partierne bag den politiske aftale udtrykkeligt slog ring om de allerede gældende ansvarsregler for medier, der er omfattet af medieansvarsloven: "Aftalepartierne anerkender det eksisterende ansvarssystem over for de traditionelle massemedier med et Pressenævn, som på baggrund af retningslinjer for god presseskik behandler sager relateret til traditionelle massemedier. Der er ikke et tilsvarende organ med samme traditioner, tilsvarende retningslinjer, kompetencer og håndhævelsesmuligheder overfor alternative medieaktørers indhold." Aftalepartierne ønskede med aftalen at gøre op med den forskel og var "derfor enige om, at der er behov for at etablere en ny ansvarsnorm for alternative medieaktører og bedre mulighed for at drage alternative medieaktører til ansvar". Foreningen bifalder, at denne anerkendelse af det eksisterende ansvarssystem for medier omfattet af medieansvarsloven også slås fast i de almindelige bemærkninger til lovforslaget i pkt. 1, side 13.

Danske Medier var repræsenteret i Medieansvarsudvalget og har både før, under og efter udvalgets arbejde talt for en klar adskillelse mellem publicistiske medier, der allerede er omfattet af medieansvarsloven og dermed underlagt Pressenævnets kompetence, og alternative medieaktører. Derfor hilser foreningen hovedlinjerne i den politiske aftale velkommen og ser samlet set positivt på det foreliggende udkast til forslag til lov om medieombudsmanden. Danske Medier finder det imidlertid relevant at fremsætte enkelte kommentarer til lovudkastet, navnlig de dele, der vedrører medieombudsmandens kompetencer over for massemedier.

Ad 2.1. – Medieansvarsudvalget

De almindelige bemærkninger til lovforslaget redegør i pkt. 2.1. på side 14 for det lovforberedende arbejde i Medieansvarsudvalget. Det anføres med henvisning til udvalgets kommissorium blandt andet, at udvalget skulle "undersøge, hvordan der kan etableres en dansk medieombudsmand" med

visse nærmere opregnede opgaver [Danske Mediers fremhævnings]. Dette er imidlertid *ikke* en korrekt gengivelse af udvalgets kommissorium.

Danske Medier finder det væsentligt for forståelsen af et kommende lovforslag, at det tydeliggøres i bemærkningerne, at Medieansvarsudvalget ifølge sit kommissorium skulle "undersøge, hvordan der kan etableres en medieombudsmand efter svensk forbillede" [Danske Mediers fremhævnings]. I den forbindelse bør det forklares, at en "medieombudsmand efter svensk forbillede" er en ombudsmand, der er oprettet og finansieret af mediebranchen som led i branchens selvregulering og som dermed er helt uafhængig af staten.

Repræsentanterne for massemedierne i Medieansvarsudvalget var positivt indstillede overfor etablering af en "privat" medieombudsmand, men da et flertal i udvalget fraveg kommissoriet og i stedet ville anbefale at nedsætte medieombudsmandsinstitutionen som et "uafhængigt offentligt organ, der finansieres af staten" og med beføjelser til at føre eller indtræde i retssager mod massemedierne, førte det til modstand fra nogle af medierepræsentanterne.

Ad 3.1. – Etablering af en dansk medieombudsmand

Danske Medier konstaterer, at den foreslåede tværgående kompetence for medieombudsmanden til at bidrage til den offentlige debat om den danske medievirkelighed behandles helt kort i pkt. 3.1.3. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, mens der henvises til pkt. 3.2. og 3.3. for så vidt angår medieombudsmandens særskilte kompetencer over for henholdsvis alternative medieaktører og medier omfattet af medieansvarsloven.

Foreningen bemærker i forhold til denne systematik, at medieombudsmandens foreslåede kompetence til at henstille til, at der meddeles fri proces, ligeledes er en tværgående kompetence, som burde omtales i pkt. 3.1. Det kan derfor undre, at kompetencen i stedet behandles i næsten enslydende afsnit i pkt. 3.2.3.5. for så vidt angår alternative medieaktører og i pkt. 3.3.3.2. for så vidt angår medier omfattet af medieansvarsloven.

Ad 3.2. – Medieombudsmandens kompetencer over for alternative medieaktører

Generelt

Danske Mediers fokus har gennem hele processen været på de redaktionelle medier – først og fremmest de medier, som er omfattet af medieansvarsloven, men også digitale medier, som kvalificerer til at være omfattet af medieansvarslovens § 1, nr. 3, men som ikke har indgivet anmeldelse til Pressenævnet og derfor efter gældende ret *de facto* falder uden for medieansvarslovens anvendelsesområde. Foreningen har derfor kun enkelte principielle bemærkninger til medieombudsmandens kompetencer over for alternative medieaktører.

Danske Medier bemærker, at afgrænsningen i pkt. 3.2.3.1. af de alternative medieaktører, der vil være omfattet af medieombudsmandens kompetence, spænder over en bred kreds af aktører fra "større alternative medieaktører" (fx en influent med 50.000 følgere) til "øvrige alternative medieaktører" (fx en blogger med få interesserede læsere), som udbreder indhold "af alvorlig eller principiel karakter", der når "bredt ud".

For så vidt angår reguleringen af de alternative medieaktører finder Danske Medier helt principielt, at lovgiver bør være meget varsom med at indføre regler, som enten direkte eller indirekte kan begrænse den enkeltes ytringsfrihed.

Afgrænsning

Foreningen noterer, at medieombudsmandens kompetence angår "nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter", mens "meningstilkendegivelser og lignende holdningsbåret indhold" samt "satirisk indhold eller indhold, som udgør ren underholdning" som *udgangspunkt* ikke er omfattet, jf. pkt. 3.2.3.1.

Denne afgrænsning er imidlertid særdeles vanskelig at foretage i praksis, og selvom Danske Medier anerkender ambitionen om at beskytte mod alternative medieaktørers indhold og handlemåde i strid med "god offentlighedsesskik", finder foreningen det magtpåliggende, at en kommende medieombudsmand ikke kommer til at fungere som en offentlig smagsdommer i forhold til indhold, som fx kan virke krænkende, forargende eller usmageligt, men som ikke desto mindre efter den Europæiske Menneskerettighedsdomstols faste praksis er lovlige ytringer, der er beskyttet efter den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10. Se EMD's dom af 7. december 1976 i sagen Handyside mod Storbritannien, præmis 49, og en lang række senere afgørelser.

Evaluering

I forlængelse af det ovenfor anførte bifalder Danske Medier den politiske aftale om, at medieombudsmandens kompetencer skal evalueres efter fire år, som gengivet i lovforslagets pkt. 1.

Hvem repræsenterer medieombudsmanden

Særligt for så vidt angår medieombudsmandens kompetence til at indtræde i civile sager over for alternative medieaktører foreslår Danske Medier, at det tydeliggøres, at medieombudsmanden ikke kun kan biintervenere eller føre sager som mandatar for den, der føler sig krænket af en alternativ medieaktørs offentliggørelse, men også *til fordel* for den alternative medieaktør. Det anføres således blot i pkt. 3.2.3.4., at medieombudsmanden kan "støtte en part" under en retssag, men der er efter foreningens opfattelse behov for en klar markering af, at en uafhængig offentlig medieombudsmand, som har til formål at fremme almindelig retfærdighed i mediebildet, naturligvis også kan bistå alternative medieaktører i sager, hvor magtfulde fysiske eller juridiske personer forsøger at forhindre berettiget offentliggørelse – de såkaldte SLAPP-sager (strategic lawsuits against public participation).

I forlængelse heraf opfordrer Danske Medier til, at Kulturministeriet gennemgår lovforslaget nøje med henblik på sikre, at medieombudsmanden faktisk kan bistå de relevante parter.

Ad 3.3. – Medieombudsmandens kompetencer over for massemedier

Generelt

Danske Medier anerkender den begrænsede kompetence, som medieombudsmanden tillægges i forhold til medier omfattet af medieansvarsloven. Lovforslaget – og den politiske aftale – afspejler dermed den balance mellem ansvarlige, publicistiske medier og uregulerede, alternative medieaktører, som foreningen efterlyste under Medieansvarsudvalgets arbejde.

Danske Medier finder det i den forbindelse særligt positivt, at der er blevet lyttet til den stærke skepsis, som repræsentanter for mediebranchen fremsatte i Medieansvarsudvalget i forhold til at give en medieombudsmand beføjelser til at føre eller indtræde i retssager mod massemedierne. Det skal derfor også for god ordens skyld bemærkes, at det er faktisk forkert, at det i pkt. 3.3.2.2. anføres, at "Medieansvarsudvalget anbefaler...", når der rettelig kun var tale om et *flertal* i udvalget.

Det er imidlertid bemærkelsesværdigt, at lovforslaget ikke forholder sig til foreneligheden af den foreslåede offentlige medieombudsmands kompetencer overfor medier omfattet af medieansvarsloven med EU's forordning 2024/1083 om mediefrihed, navnlig artikel 4, stk. 2. Danske Medier opfordrer Kulturministeriet til at indsætte en analyse heraf i lovforslagets bemærkninger.

Indbringelse af sager for Pressenævnet

Danske Medier er stærkt bekymret for den begrebsforvirring, som har sneget sig ind i lovforslaget i forhold til medieombudsmandens kompetence til at indbringe sager for Pressenævnet.

Første afsnit i pkt. 3.3.3.1. lyder: "Det fremgår af den politiske aftale, at medieombudsmanden skal have kompetence til at indbringe sager for Pressenævnet, der har væsentlig eller principiel betydning for almindelig redelighed, og i den forbindelse argumentere for, hvorfor god presseskik er tilsidesat." [Danske Mediers fremhævninger]

Foreningen kan støtte, at medieombudsmanden får mulighed for at indbringe sager af væsentlig eller principiel betydning for Pressenævnet, men sådanne sager skal udelukkende bedømmes efter den retlige standard "god presseskik", jf. medieansvarslovens § 34, præcis som det er tilfældet, når Pressenævnet af egen drift optager en sag af væsentlig eller principiel betydning til behandling, jf. medieansvarslovens § 44, stk. 2. Se hertil Pressenævnets kendelse af 16. september 2025 i sag nr. 2025-07170, Pressenævnet mod Berlingske.

Det er korrekt, at samme begrebsforvirring fremgår af den politiske aftale (øverste side 5 i aftalen), hvilket formentlig skyldes, at noget tilsvarende fremgår af pkt. 1.4. i Medieansvarsudvalgets rapport, der indeholder en *sammenfatning* af udvalgets overvejelser (nederste side 9 i rapporten).

Danske Medier ønsker at henlede Kulturministeriets opmærksomhed på, at denne sammenfatning *ikke* afspejler Medieansvarsudvalgets flertals anbefaling, som er indeholdt i udvalgsrapportens pkt. 4.1.2.3.2. Anbefalingen lyder: "En medieombudsmand vil ved indbringelse af sager for Pressenævnet kunne indstille, at Pressenævnet træffer afgørelse om, at der er sket en offentliggørelse, der er i strid med god presseskik." [Danske Mediers fremhævning].

Sammenblandingen af "almindelig redelighed" og "god presseskik" er problematisk, da det skaber berettiget, men unødvendig tvivl om grundlaget for Pressenævnets afgørelser.

Medieansvarsudvalgets flertal anbefalede at indføre en ny ansvarsnorm om god offentliggørelsesskik for *nye medieaktører*, hvis indhold "bør tage udgangspunkt i almindelig redelighed", jf. pkt. 4.1.2.3.3. i Medieansvarsudvalgets rapport. Anbefalingen følges af aftalepartierne, der er enige om at etablere en ny ansvarsnorm om "god offentliggørelsesskik" for *alternative medieaktører*, som skal tage udgangspunkt i almindelig redelighed, jf. den politiske aftale side 3, mens man – som nævnt i indledningen til nærværende høringsvar – anerkender det eksisterende ansvarssystem for de traditionelle massemedier.

Danske Medier finder det derfor meget væsentligt, at pkt. 3.3.3.1. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget justeres, således at ordene "for almindelig redelighed" udgår af såvel 1. som 4. afsnit.

Foreningen konstaterer samtidig, at det ikke er nærmere forklaret i bemærkningerne, hvornår en sag har "væsentlig eller principiel betydning". Danske Medier foreslår derfor, at der i bemærkningerne henvises til Pressenævnets notat om egen drift-sager af 28. september 2015, der blandt andet indeholder nævnets generelle vurdering af, hvornår en sag er af væsentlig eller principiel betydning, jf. medieansvarslovens § 44, stk. 2. De afgørende ord "af væsentlig eller principiel betydning" bør samtidig indsættes i selve bestemmelsen i lovforslagets § 12.

Danske Medier bemærker endelig, at ordene ", eller et massemedie er forpligtet til at bringe et genmæle" i pkt. 3.3.3.1. bør slettes. Dette skyldes, at en anmodning om genmæle efter medieansvarslovens § 36 altid skal fremsættes overfor den ansvarshavende redaktør for massemediet, mens redaktørens eventuelle afslag på anmodningen om at offentliggøre et genmæle kan indbringes for Pressenævnet, jf. medieansvarslovens § 43, stk. 1, nr. 2.

Det er foreningens vurdering, at der er tale om en utilsigtet gentagelse af medieombudsmandens foreslåede kompetence overfor alternative medieaktører, jf. lovforslagets § 13, stk. 3, 2. pkt. Dette understreges af, at hverken Medieansvarsudvalgets rapport eller den politiske aftale lægger op til, at medieombudsmanden skal kunne indbringe sager om genmæle for Pressenævnet, og at en sådan kompetence som nævnt også vil være i strid med medieansvarslovens systematik.

Fri proces

Danske Medier lægger afgørende vægt på, at lovforslaget alene giver medieombudsmanden kompetence til at *henstille*, at der meddeles fri proces i sager mod medier omfattet af

medieansvarsloven, men ikke til at træffe afgørelse herom. Beslutningskompetencen ligger derimod hos Civilstyrelsen.

Foreningen bifalder, at spørgsmålet om henstilling om fri proces kan indgå i den aftalte evaluering af medieombudsmandens kompetencer.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne om fri proces ovenfor ad 3.1.

Ad 3.5. – Straf og administrative bødeforelæg

Danske Medier finder det foreslåede bødeniveau i sager om alternative medieaktørers manglende overholdelse af medieombudsmandens påbud ulogisk. Der lægges således op til fordobling af bøden fra første- til andengangstilfælde og fra anden- til tredjegangstilfælde, mens der herefter gives rabat, så fjerdegangstilfælde kun takseres 50% højere end tredjegangstilfælde, femtegangstilfælde 33% højere, sjettegangstilfælde 25% højere etc.

Dertil kommer, at det teoretisk set ligefrem kan betale sig for den alternative medieaktør at lade hånt om medieombudsmandens påbud, når det allerede er sket 10 gange tidligere, da der foreslås et loft på 100.000 kr., jf. pkt. 3.5.2. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Ad 3.6. – Ens regulering af massemedier udgivet under samme titel

Danske Medier har sympati for forslaget om ens regulering af massemedier udgivet under samme titel, da det vil forhindre, at identisk indhold risikerer at blive reguleret forskelligt alt efter, om indholdet er bragt i et medie, der automatisk er omfattet af medieansvarsloven efter § 1, nr. 1 eller 2, eller i et medie med samme titel, der skal anmeldes til Pressenævnet for at blive omfattet af loven, jf. § 1, nr. 3.

Det er imidlertid foreningens vurdering, at der er tale om et meget begrænset problem i praksis, og den foreslåede ordning vil udelukkende få virkning for digitale medier, der opfylder betingelserne i medieansvarslovens § 1, nr. 3, uden at være blevet anmeldt til Pressenævnet efter lovens § 8, stk. 1, og samtidig har et søstermedie med samme titel, der automatisk er omfattet af medieansvarsloven.

Gennemførelsen af forslaget om ens regulering indebærer, at § 1, nr. 3-medier, som fremover vil blive omfattet af medieansvarsloven uden anmeldelse, fritages for de strafsanktionerede pligter til at angive, hvem der er redaktør og til at opbevare kopi af det offentliggjorte indhold, jf. pkt. 3.6.4. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Dette skaber efter Danske Mediers opfattelse to nye problemer, nemlig for det første, at den manglende opbevaringspligt risikerer at vanskeliggøre Pressenævnets sagsbehandling, og for det andet, at de § 1, nr. 3-medier, der automatisk omfattes af medieansvarsloven, fritages for pligter, som andre § 1, nr. 3-medier, der aktivt anmeldes, fortsat skal opfylde. Dermed vil der opstå ny regulering, der ikke er ens for alle § 1, nr. 3-medier.

Bemærkningerne nævner et let forståeligt eksempel med en trykt avis og en netavis, som udgives under samme titel, men sådanne tilfælde kan næppe findes i praksis, da alle de pågældende netaviser er anmeldt til Pressenævnet. Såfremt forslaget videreføres, foreslår Danske Medier derfor, at bemærkningerne i stedet forholder sig til mere relevante eksempler, såsom massemediers profiler på sociale platforme, apps og podcasts.

Ad 3.10. – Afskaffelse af afgift for udlevering af visse kopier og udskrifter m.v. for massemedier

Danske Medier ser meget positivt på forslaget om, at medier omfattet af medieansvarsloven ikke skal betale afgift efter retsafgiftslovens § 35. Der er tale om en meget reel afgiftslettelse, som vil have positiv betydning for mediernes redaktionelle virksomhed – ikke mindst den samfundsvigtige undersøgende journalistik.

Ad 5. – Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Danske Medier konstaterer, at pkt. 5. ikke forholder sig til de økonomiske konsekvenser af, at medieombudsmanden efter lovforslagets § 12 får kompetence til at indbringe sager af væsentlig eller principiel betydning for Pressenævnet. Såfremt medieombudsmanden udnytter denne kompetence, vil det føre til øgede udgifter til Pressenævnets sagsbehandling, der som nævnt i punktet finansieres af mediebranchen. Dette bør afspejles i bemærkningerne.

Ad 9. – Forholdet til EU-retten

Som anført ovenfor under ad 3.3., er lovforslagets forenelighed med den europæiske forordning om mediefrihed ikke behandlet.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Ad § 11

Danske Medier noterer, at medieombudsmandens bidrag til den offentlige debat om den danske medievirkelighed ikke blot kan forholde sig til alternative medieaktører, men også til medier, der er omfattet af medieansvarsloven.

De kortfattede bemærkninger til § 11 forholder sig ikke nærmere til denne kompetence. Danske Medier finder det imidlertid vigtigt, at det tydeliggøres i bemærkningerne, at medieombudsmanden *ikke* har kompetence til at udtale sig om god presseskik, hvilket udelukkende Pressenævnets prærogativ. Dette vil også harmonere med bemærkningerne til § 12, der fastslår, at det er Pressenævnet, som træffer afgørelse i sager om god presseskik.

Ad § 12

Som anført ovenfor under ad 3.3. opfordrer Danske Medier til, at ordene ”af væsentlig eller principiel betydning” indsættes i selve lovteksten, da § 12 i modsat fald har en langt bredere ordlyd end det, der er hensigten, jf. såvel de almindelige bemærkninger til lovforslaget som bemærkningerne til § 12.

Som ligeledes behandlet ovenfor under ad 3.3. bør henvisningen til ”almindelig redelighed” slettes i bemærkningerne til § 12 på side 74. Danske Medier foreslår konkret, at ordene ”for almindelig redelighed” slettes i 2. afsnit. Efter foreningens opfattelse vil hele den sidste sætning i 3. afsnit også med fordel kunne slettes.

Det fremgår af 5. afsnit i bemærkningerne til § 12, at medieombudsmanden *ikke* har pligt til at høre den forurettede forud for indbringelse af en sag for Pressenævnet og tilmed, at medieombudsmanden principielt har mulighed for at indbringe en sag *mod* forurettedes ønske. Dette forekommer indgribende og adskiller sig markant fra det krav, der stilles til Pressenævnet om høring af forurettede i tilfælde, hvor nævnet ønsker at tage en sag op til behandling af egen drift, jf. medieansvarslovens § 44, stk. 2. Denne modsatte tilgang til forurettede er slet ikke begrundet i bemærkningerne og bør efter Danske Mediers opfattelse ændres, så den svarer til den logiske og åbenlyst rimelige behandling af muligt forurettede efter medieansvarsloven. Danske Medier bemærker, at det manglende krav om høring også optræder i bemærkningerne til § 13 vedrørende alternative medieaktører.

Ad § 17

Danske Medier finder det påfaldende, at der ikke er fastsat en frist for indgivelse af klager over, at alternative medieaktører har handlet i strid med god offentliggørelsesskik i § 17 eller andetsteds. Det forekommer ikke hensigtsmæssigt, hvis en flere år gammel offentliggørelse kan indbringes for medieombudsmanden. Det gælder særligt, hvis de forhold, der har været omtalt af den alternative medieaktør, i mellemtiden har ændret sig markant. Heroverfor står, at medieombudsmanden efter § 21 kan fastsætte frister i forbindelse med sagsbehandlingen.

Foreningen er opmærksom på, at problemstillingen først kan blive aktuel nogen tid efter lovens ikrafttrædelse, jf. lovforslagets § 34, stk. 1.

Danske Medier står naturligvis til rådighed, såfremt ovenstående ønskes uddybet. Henvendelser herom kan rettes til undertegnede på telefon 3397 4000 eller email hrd@danskemedier.dk.

Venlig hilsen

Danske Medier

Holger Rosendal

Chefjurist